

הומש כס"י משולב

פרשת ויגש, בראשית מד (יח) – מז (כז), ק"ז פסוקים

פרק מד

(לג) ועתה ישבנא עבדך תחת הנער עבד לאדני לכל דבר אני מעולה ממנו, לגבורה, ולמלחמה, ולשמש והנער יעל עסאחיו:

(לד) כראיך אעלה אל אבי והנער איננו אתי פן אראה ברע אשר ימצא את אבי:

פרק מה

(א) ולא יכל יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו לא היה יכול לסבול שיהיו מצרים נצבים עליו ושומעין שאחיו מתביישין בהוודעו להם ויקרא הוציאו כל איש מעלי ולא עמד איש אתו בהתנדע יוסף אל אחיו:

(ב) ויתן את קלו בכפי וישמעו מצרים וישמע בית פרעה. ביתו של פרעה, כלומר עבדיו ובני ביתו. ואין זה לשון בית ממש, אלא כמו (תהלים קטו יב) בית ישראל, (מלכים א' יב כא) בית יהודה, מיישניד"א בלע"ז [בני הבית]:

(ג) ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוד אבי חי ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו. מפני הבושה:

(ד) ויאמר יוסף אל אחיו גשונא אלי ראה אותם נסוגים לאחוריהם, אמר עכשיו אחי נכלמים, קרא להם בלשון רכה ותחנונים, והראה להם שהוא מהול ויגשו ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכתתם אתי מצרימה:

(ה) ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכתתם אתי הנה כי למחיה להיות לכם למחיה שלחני אלהים לפניכם:

(ו) כי זה שנתים הרעב עברו משני הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים אשר אידחתיש וקציר:

(ז) וישלחני אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדלה:

*

שלישי

(ח) ועתה לאאתם שלחתם אתי הנה כי האלהים וישמני לאב חבר ופטרון לפרעה ולאדון לכל ביתו ומשל בכל ארץ מצרים:

(ט) מהרו ועלו אל אבי ארץ ישראל גבוהה מכל הארצות ואמרתם אליו זה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל מצרים רדה אלי אל תעמד:

(י) וישבת בארץ גשן והיית קרוב אלי אלה ויבניך ויבניך ויצאנך ויבקרנך וכל אשר לך:

(יא) וכלכלתי אתך שם כיעוד חמש שנים רעב פן תורש דלמא תתמסקן, לשון (שמואל א' ב ז) מוריש ומעשיר אתה ויביתך וכל אשר לך:

(יב) והנה עיניכם ראות ועיני אחי בנימין כרפי המדבר אליכם:

(יח) ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני ידברנא עבדך דבר באוני אדני יכנסו דברי באזניך ואל יחר אפך בעבדך מכאן אתה למד שדיבר אליו קשות כי כמוך כפרעה. חשוב אתה בעיני כמלך, זה פשוטו. ומדרשו, סופך ללקות עליו בצרעת כמו שלקה פרעה על ידי זקנתי שרה על לילה אחת שעכבה. דבר אחר, מה פרעה גוזר אינו מקיים, מבטיח ואינו עושה, אף אתה כן, וכי זו היא שימת עין שאמרת לשום עינך עליו. דבר אחר, כי כמוך כפרעה, אם תקניטי אהרוג אותך ואת אדוניך:

(יט) אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב ארצה. מתחילה בעלילה באת עליו, למה היה לך לשאול כל אלה, בתך היינו מבקשים, או אחותנו אתה מבקש, ואף על פי כן ונאמר אל אדוני, לא כחדנו ממך דבר:

(כ) ונאמר אל אדני יש לנו אב זקן וילד זקנים קטן ואחיו מת מפני היראה היה מוציא דבר שקר מפיו, אמר, אם אומר לו שהוא קיים, יאמר הביאוהו אצלי ויתר הוא לבדו לאמו מאותה האם אין לו עוד אח ואביו אהבו:

(כא) ותאמר אל עבדיך הודוהו אלי ואשימה עיני עליו:

(כב) ונאמר אל אדני לא יוכל הנער לעזוב את אביו ועזב את אביו אם יעזוב את אביו דואגים אנו שמא ימות בדרך, שהרי אמו מתה בדרך:

(כג) ותאמר אל עבדיך אסלא ירד אחיכם הקטן אתכם לא תספון לראות פני: (כד) ויהי כי עלינו אל עבדך אבי ונגדלו את דברי אדני: (כה) ויאמר אבינו שבו שברגלנו מעט אכל: (כו) ונאמר לא נוכל לרדת אסיש אחינו הקטן אתנו וירדנו כירלא נוכל לראות פני האיש ואחיו הקטן איננו אתנו: (כז) ויאמר עבדך אבי עלינו אתם ידעתם כי שנים ילדה לי אשתי: (כח) ויצא האחד מאתי ואמר אך טרף טרף ולא ראיתו עד הנה:

(כט) ולקחתם גסאת זה מעם פני וקרהו אסון שהשטן מקטר בשעת הסכנה והורדתם את שיבתי ברעה שאלה. עכשיו כשהוא אצלי אני מתנחם בו על אמו ועל אחיו, ואם ימות זה, דומה עלי ששלושתן מתו ביום אחד:

(ל) ועתה כבאי אל עבדך אבי והנער איננו ונפשו קשורה בנפשו:

*

שני

(לא) והיה כראותו כי אין הנער ומת אביו מצרתו והולידו עבדיך את שיבת עבדך אבינו ביגון שאלה:

(לב) כי עבדך ערב את הנער מעם אבי לאמר אסלא אביאנו אליך וקטאתי לאבי כלהימים. ואם תאמר למה אני נכנס לתגר יותר משאר אחי, הם כולם מבחוץ, ואני נתקשרתי בקשר חזק להיות מנודה בשני עולמות:

הרגיל. אבל יעקב לא נפל על צוארי יוסף ולא נשקו, ואמרו רבותינו שהיה קורא את שמע:

(ל) ויאמר ישראל אליוסף אמנתה הפעם אחרתי ראיתי את פניך כי עודך חי: אמנתה הפעם. פשוטו כתרגומו (אלו אנא מאית זמנא הזא, מנתם אנא בטר דתזיתנון לאפה, ארי עד פנו קנים את). ומדרשו - סבור הייתי למות שתי מיתות, בעולם הזה ובעולם הבא, שנסתלקה שכינה ממני, והייתי אומר שיתבעני הקדוש ברוך הוא מיתתך, עכשיו שעודך חי לא אמות אלא פעם אחת:

(לא) ויאמר יוסף אל אחיו ואל בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית אבי אשר בארץ כנען באו אלי. ועוד אומר לו (פסוק הבא) והאנשים רועי צאן וגו':

(לב) והאנשים רעי צאן כראנשי מקנה היו וצאנם ובקרם וכל אשר להם הביאו: (לג) והיה כריקרא להם פרעה ואמר מה מעשיכם:

(לד) ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעוריני ועד עתה גס אנחנו גס אבתינו בעבור תשובו בארץ גשן והיא צריכה לכם שהיא ארץ מרעה, וכשתאמרו לו שאין אתם בקיאים במלאכה אחרת ירחיקכם מעליו ויושיבכם שם כיתועבת מצרים בלרעה צאן. לפי שהם להם אלהות:

פרק מז

(א) ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר אבי ואחי וצאנם ובקרם וכל אשר להם באו מארץ כנען והנם בארץ גשן:

(ב) ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים ויצגם לפני פרעה:

ומקלה לחיו. מן הפחותים שבהם לגבורה שאין נראים גבורים, שאם יראה אותם גבורים יעשה אותם אנשי מלחמתו.

ואלה הם - ראובן שמעון לוי יששכר ובנימין, אותם שלא כפל משה שמותם כשברכם, אבל שמות הגבורים כפל, (דברים לג ז) וזאת ליהודה שמע ה' קול יהודה, (שם פס' כ) ולגד אמר ברוך מרחיב גד, (שם פס' כג) ולנפתלי אמר נפתלי, (שם פס' כב) ולדן אמר דן, וכן לזבולן (שם פס' יח), וכן לאשר (שם פס' כד). זהו לשון בראשית רבה (צה ד) שהיא אגדת ארץ ישראל.

אבל בתלמוד בבלי שלנו מצינו שאותם שכל משה שמותם הם החלשים, ואותן הביא לפני פרעה. ויהודה שהוכפל שמו לא הוכפל משום חלשות, אלא טעם יש בדבר כדאיתא בבבא קמא (צב.). ובברייתא דספרי שנינו בה בזאת הברכה (ספרי שד) כמו תלמוד שלנו:

(ג) ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו אל פרעה רעה צאן עבדיך גס אנחנו גס אבותינו: (ד) ויאמרו אל פרעה לגיד בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כירכב הרעב בארץ כנען ועתה ישובנו נא עבדיך בארץ גשן: (ה) ויאמר פרעה אליוסף לאמר אביך ואחידך באו אליך:

(ו) ארץ מצרים לפניך היא כמיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך וישבו בארץ גשן ואסידעת וישרכם אנשי חיל בקיאים באומנותן לרעות צאן ושמתם שרי מקנה על-אשר-לי. על צאן שלי:

(ז) ויבא יוסף את יעקב אביו ויעמדהו לפני פרעה ויברך יעקב את פרעה. היא שאילת שלום, כדרך כל הנראים לפני המלכים לפרקים, שלוד"ר בלע"ז [לשאלו לשלום]:

(ט) אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב כפדון ארם ואת דינה בתו הזכרים תלה בלאה והנקבות תלה ביעקב, ללמדך, אשה מזרעת תחילה יולדת זכר, איש מזרע תחילה יולדת נקבה בלנפש בניו ובנותיו שלשים ושלש. ובפרטן אי אתה מוצא אלא שלשים ושנים, אלא זו יוכד שנולדה בין החומות בכניסתן לעיר, שנאמר (במדבר כו נט) אשר ילדה אותה ללוי במצרים, לידתה במצרים ואין הורתה במצרים:

(טז) ובני גד צפניו ותגי שני ואצבן ערי וארודי ואראלי: (יז) ובני אשר ימנה וישוה וישוי ובריעה ושרח אחתם ובני בריעה חבר ומלכיאל: (יח) אלה בני זלפה אשר נתן לבן ללאה בתו ותלד את אלה ליעקב שש עשרה נפש:

(יט) בני רחל אשת יעקב ובכולן לא נאמר בהן אשת, אלא שהיתה עיקרו של בית יוסף ובנימין:

(כ) ויולד ליוסף מצרים בארץ מצרים אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און אתימנשה ואת אפרים: (כא) ובני בנימן בלע ובכר ואשביל גרא ונעמן אחי וראש מפים וחפים וארד: (כב) אלה בני רחל אשר ילד ליעקב כל נפש ארבעה עשר: (כג) ובני גדן חשים: (כד) ובני נפתלי יחצאל וגוני ויער ושלם: (כה) אלה בני בלהה אשר נתן לבן לרחל בתו ותלד את אלה ליעקב כלנפש שבעה:

(כו) כל-הנפש הבאה ליעקב מצרימה יצאי ירכו מלבד נשי בני יעקב כלנפש ששים ושת:

כל הנפש הנאה ליעקב. שיצאו מארץ כנען לבוא למצרים. ואין הבאה זו לשון עבר, אלא לשון הווה, כמו (אסתר ב יד) בערב היא באה, וכמו (לעיל כ טו ו) והנה רחל בתו באה עם הצאן, לפיכך טעמו למטה באל"ף, לפי שכשיצאו לבוא מארץ כנען לא היו אלא ששים ושש.

והשני (פסוק הבא) 'כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים', הוא לשון עבר, לפיכך טעמו למעלה בב"ת, לפי שמשבאו שם היו שבעים, שמצאו שם יוסף ושני בניו, ונתוספה להם יוכד בין החומות.

ולדברי האומר תאומות נולדו עם השבטים, צריכים אנו לומר שמתו לפני ירידתן למצרים, שהרי לא נמנו כאן.

מצאתי בויקרא רבה (ד ו), עשו - שש נפשות היו לו, והכתוב קורא אותן (לעיל לו ו) נפשות ביתו, לשון רבים, לפי שהיו עובדין לאלהות הרבה, יעקב שבעים היו לו והכתוב קורא אותן נפש, לפי שהיו עובדין לאל אחד:

(כז) ובני יוסף אשר ילדו במצרים נפש שנים בלהנפש לבית יעקב הבאה מצרימה שבעים: פ

*

ששי

(כח) ואת יהודה שלח לפניו אליוסף להורות לפניו כתרגומו (לפנאה קרמוהו), לפנות לו מקום ולהורות היאך יתיישב בה. לפניו. קודם שיגיע לשם. ומדרש אגדה, להורות לפניו - לתקן לו בית תלמוד, שמשם תצא הוראה גשנה ויבאו ארצה גשן:

(כט) ויאסור יוסף מרכבתו הוא עצמו אסר את הסוסים למרכבה להזדרז לכבוד אביו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה וירא אליו יוסף נראה אל אביו ויפל על צוואריו ויבך על-צוואריו עוד. לשון הרבות בכיה, וכן (איוב לד כג) 'פי לא על איש ישים עוד', לשון רבוי הוא, אינו שם עליו עלילות נוספות על חטאיו, אף כאן הרבה והוסיף בככי יותר על

(ח) וַיֹּאמֶר פְּרַעֲזָה אֶל־יַעֲקֹב כַּמָּה יָמֵי שָׁנָי חַיִּידָ:

(ט) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־פְּרַעֲזָה יְמֵי מַגּוּרַי יָמֵי גְרוּתִי, כֹּל יְמֵי חַיִּיתִי גֵר בָּאָרֶץ אַחֵרִים שְׁלֹשִׁים וּמֵאָתָּה שָׁנָה מֵעַט דְּרָעִים הָיָה יְמֵי שָׁנָי חַיִּי וְלֹא הִשְׁיִגּוּ בְטוּבָה אֶת־יְמֵי שָׁנָי חַיִּי אֲבֹתִי בְיַמֵּי מַגּוּרֵיהֶם:

(י) וַיְבַרְךְ יַעֲקֹב אֶת־פְּרַעֲזָה כַּדָּרֶךְ כֹּל הַנְּפֹטְרִים מִלִּפְנֵי שָׂרִים, מְבָרְכִים אוֹתָם וְנוֹטְלִים רְשׁוֹת. וּמֵה בִּרְכָה בִּרְכוּ, שִׁיעֵלָה נִילוּס לְרַגְלִיו, לְפִי שֶׁאִין אֶרֶץ מִצְרַיִם שׁוֹתָה מִי גַשְׁמִים אֲלָא נִילוּס עוֹלָה וּמְשַׁקָּה, וּמְבַרְכָתוֹ שֶׁל יַעֲקֹב וְאִילֶךְ הָיָה פֶּרְעָה בֵּא [עוֹמֵד] עַל נִילוּס וְהוּא עוֹלָה לְקִרְאָתוֹ וּמְשַׁקָּה אֶת הָאָרֶץ וַיֵּצֵא מִלִּפְנֵי פְּרַעֲזָה:

*

שביעי

(יא) וַיֵּשֶׁב יוֹסֵף אֶת־אָבִיו וְאֶת־אֶחָיו וַיִּתֵּן לָהֶם אַחֲזָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּמִיטַב הָאָרֶץ בְּאֶרֶץ רַעַמְסֶס מֵאֶרֶץ גּוֹשֵׁן הִיא בְּאֶשְׁרֵי צִוּה פְּרַעֲזָה:

(יב) וַיִּכְלַל יוֹסֵף אֶת־אָבִיו וְאֶת־אֶחָיו וְאֶת כָּל־בֵּית אָבִיו לְחֵם לְפִי הַטָּף. לְפִי הַצָּרִיךְ לְכֹל בְּנֵי בֵיתָם:

(יג) וְלָחֵם אֵין בְּכָל־הָאָרֶץ חוּזֵר לְעֵינֵי הָרֵאשׁוֹן, לְתַחִילַת שְׁנֵי הָרַעֲב כִּי כִּבְדַר הָרַעֲב מֵאִד וְתַלְיָה אֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֶרֶץ פְּנֵעֵן מִפְּנֵי הָרַעֲב: וְסַלְתָּ. כִּמו 'ותלאה', לשון עייפות, כתרגומו, ודומה לו (משלי כו יח) כמתלהלה היורה זיקים:

(יד) וַיִּלְקֹט יוֹסֵף אֶת־כָּל־הַכֶּסֶף הַנִּמְצָא בְּאֶרֶץ־מִצְרַיִם וּבְאֶרֶץ פְּנֵעֵן בַּשָּׁבֵר אֲשֶׁר־הֵם שֹׁבְרִים נֹתְנִין לוֹ אֶת הַכֶּסֶף וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת־הַכֶּסֶף בְּיָתֵהּ פְּרַעֲזָה:

(טו) וַיִּתֶּם הַכֶּסֶף מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּמֵאֶרֶץ פְּנֵעֵן וַיָּבֵאוּ כָּל־מִצְרַיִם אֶל־יוֹסֵף לְאֹמֶר הִבְהַלְנוּ לָחֵם וְלָמָּה נָמוֹת נִגְדָדְךָ כִּי אַפְסָ כְּתַרְגוּמוֹ - 'שלים' כֶּסֶף:

(טז) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף הֲבֵי מִקְנֵיכֶם וְאֶתְנֶה לָכֶם בְּמִקְנֵיכֶם אִם־אֶפְסָ כֶּסֶף:

(יז) וַיָּבִיאוּ אֶת־מִקְנֵיהֶם אֶל־יוֹסֵף וַיִּתֵּן לָהֶם יוֹסֵף לָחֵם בְּסוּסִים וּבִמְקָנָה הַצֵּאֵן וּבִמְקָנָה הַבְּקָר וּבַחֲמָרִים וַיִּנְהַלֵּם כִּמו וינהגם, ודומה לו (ישעיה נא יח) אין מנהל לה, (תהלים כג ב) על מי מנוחות ינהלני בלחם בכל מקנהם בשנה ההוא:

(יח) וְתַתֵּם הַשָּׁנָה הַהִוא וַיָּבֵאוּ אֵלָיו בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּה לְשָׁנֵי הָרַעֲב וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֹא־נִכְבַּד מֵאֲדָנֵי כִּי אִם־תֶּם הַכֶּסֶף וּמִקְנֵה הַבְּהֵמָה אֶל־אֲדָנֵי כִּי אִם־תֶּם הַכֶּסֶף וְהַמְקָנָה וְבֹא הַכֹּל אֶל יָד אֲדוֹנֵי לֹא נִשְׁאַר לִפְנֵי אֲדָנֵי בְּלַתֵּי אִם־גּוֹיֵתָנוּ כִּמוֹ אִם לֹא גוֹיֵתָנוּ וְאֶדְמְתָנוּ:

(יט) לָמָּה נָמוֹת לְעֵינֶיךָ גַּם־אֲנַחְנוּ גַּם אֶדְמְתָנוּ קָנֵה אֶתְּנוּ וְאֶת־אֶדְמְתָנוּ בְּלָחֵם וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְאֶדְמְתָנוּ עֲבָדִים לְפְרַעֲזָה וְתִזְרַע לְזִרְעוֹ הָאֲדָמָה. וְאִף עַל פִּי שֶׁאֵמַר יוֹסֵף (לעיל מה ו) וְעוֹד חָמֵשׁ שָׁנִים אֲשֶׁר אִין חַרִּישׁ וּקְצִיר, מִכּוֹן שְׁבַא יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, בָּאָה בִּרְכָה לְרַגְלִיו, וְהַתְחִילוּ לְזִרְעוֹ וְכֹלָה הָרַעֲב, וְכֵן שְׁנֵי בְּתוֹסַפְתָּא דְסוּטָה (פֶּרֶק י) וְנִחְיֶה וְלֹא נָמוֹת וְהֶאֱדָמָה לֹא תִשֵּׁם. לֹא תֵהָא שְׁמֵמָה, לֹא תְבוּר, לְשׁוֹן שְׂדֵה בּוּר, שֶׁאִינוּ חָרוּשׁ:

(כ) וַיִּקְרָן יוֹסֵף אֶת־כָּל־אֲדָמַת מִצְרַיִם לְפְרַעֲזָה כִּי־מִכְרּוּ מִצְרַיִם אִישׁ שְׂדֵהוּ כִּי־תִחַק עֲלֵיהֶם הָרַעֲב וְתַהֲיִי הָאָרֶץ לְפְרַעֲזָה. קְנוֹיָה לוֹ:

(כא) וְאֶת־הָעָם הַעֲבִיר אֶתּוֹ לְעָרִים וְאֵת הָעָם הַעֲבִיר. יוֹסֵף מְעִיר לְעִיר, לְזַכְרוֹן שֶׁאִין לָהֶם עוֹד חֶלֶק בָּאָרֶץ, וְהוֹשִׁיב שֶׁל עִיר זוֹ בְּחִבְרָתָהּ. וְלֹא הוֹצֵר הַכְּתוּב לְכַתּוּב זֹאת, אֲלָא לְהוֹדִיעַךְ שֶׁבָּחוּ שֶׁל יוֹסֵף, שְׁנַתְכוּן לְהַסִּיר חֶרְפָּה מֵעַל אַחִיו, שֶׁלֹּא יֵהִיו קוֹרִין אוֹתָם גּוֹלִים מִקְצָה גְבוּל־מִצְרַיִם וְעַד־קְצָהוּ. כֵּן עָשָׂה לְכֹל הָעָרִים אֲשֶׁר בְּמַלְכוּת מִצְרַיִם, מִקְצָה גְבוּלָה וְעַד קְצָה גְבוּלָה:

(כב) רַק אֲדָמַת הַכֹּהֲנִים הַכּוֹמְרִים, כֹּל לְשׁוֹן כְּהֵן מִשְׁרַת לְאֱלֹהוֹת הוּא, חוּץ מֵאוֹתָן שֶׁהֵם לְשׁוֹן גְּדוּלָה, כִּמו (שְׁמוֹת ב טז) כְּהֵן מְדִין, (לְעִיל מֵא מֵה) כְּהֵן אוֹן לֹא קָנָה כִּי חֶק לְכֹהֲנִים חֶק כָּךְ וְכָךְ לַחֵם לְיוֹם מֵאָתָּה פְּרַעֲזָה וְאֶכְלוּ אֶת־חֲקָם אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם פְּרַעֲזָה עַל־כֵּן לֹא מִכְּרוּ אֶת־אֲדָמָתָם:

(כג) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־הָעָם הֵן קְנִיתִי אֶתְכֶם הַיּוֹם וְאֶת־אֲדָמַתְכֶם לְפְרַעֲזָה הֵאֲלַכְּם זֶרַע הֵא. כִּמו הָנָה, כִּמו (יִחְזַקְאֵל טז מג) 'וְגַם אֲנִי הֵא דָרְךָ בְּרֹאשׁ נַתַּתִּי' וְזָרַעְתֶּם אֶת־הָאֲדָמָה:

(כד) וְהָיָה בְּתַבּוּאוֹת וַיִּתְּנֶם חֲמִישִׁית לְפְרַעֲזָה וְאַרְבַּע הָיְתָה לָכֶם לְזָרַע הַשָּׂדֵה שְׁבֹכֵל שָׁנָה וְלֶאֱכֹלְכֶם וְלֶאֱשֹׁר בְּבִתְיֶכֶם וְלֶאֱכֹל הָעֲבָדִים וְהַשְּׁפָחוֹת אֲשֶׁר בְּבִתְיֶכֶם וְלֶאֱכֹל לְטַפְכֶם. בְּנִים קִטְנִים:

מפסיר (כה) וַיֹּאמְרוּ הַחֵיטִנוּ נְמַצָּא־חָן לְעִשׂוֹת לָנוּ זֹאת כִּמו שֶׁאֲמַרְתָּ בְּעֵינֵי אֲדָנֵי וְהִינֵנוּ עֲבָדִים לְפְרַעֲזָה. הַלְעֵלוֹת לוֹ הַמֵּס הַזֶּה בְּכֹל שָׁנָה:

(כו) וַיִּשֶׂם אֹתָהּ יוֹסֵף לְחֶק שֶׁלֹּא יַעֲבוּר עַד־הַיּוֹם הַזֶּה עַל־אֲדָמַת מִצְרַיִם לְפְרַעֲזָה לְחֶמֶשׁ רֶק אֲדָמַת הַכֹּהֲנִים לְבָדֵם לֹא הָיְתָה לְפְרַעֲזָה:

(כז) וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ גֹּשֵׁן וַיִּשְׁכַּח יִשְׂרָאֵל כֹּחַז מְלָכִים. וְהִיכָן, בָּאָרֶץ גּוֹשֵׁן, שֶׁהִיא מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיֵּאָחְזוּ בָּהּ לְשׁוֹן אַחֲזָה וַיִּפְרוּ וַיִּרְבּוּ מְאֹד:

***

את כללי העריכה ניתן לראות במבוא לגליון פרשת בראשית.

כל הזכויות שמורות. ©

ניתן להשיג את הגליון (וכן גליונות קודמים) במאגר העלונים הממוחשב של 'דרשו'.

מהלכות כתב כס"י - ניתן להשיג במערכת שבתי' בקול הלשון.

וכן ניתן להשיג במייל - 2711526@GMAIL.COM

יש מהדורה בכתב גדול יותר - להשיג במייל הנ"ל

הארות הערות ותיקוני טעויות יתקבלו בברכה 05276-13331

הארות בפרשה

מה כג - מטוב מצרים - 'מצינו בתלמוד ששלח לו יין ישן שדעת זקנים נוחה הימנו', והטעם י"ל, דהנה כל דבר גשמי עם הזמן מתבלה, יוצא דופן הוא היין שבחלוף הזמן משתבח, וזה עושה נחת רוח לזקנים דרואים שגם על עצמם עם השנים דעתם מתיישבת עליהם (עי' קנים ג ו). [שיחת חולין של ת"ח]